

Základní škola, Praha 10

Jakutská 2/1210, Praha Vršovice, 100 00

Příběh paní učitelky Aleny Wolfové

Zdraví Vás žáci devátého ročníku základní školy Jakutské. Moje jméno je Michal Hartman a se mnou tu jsou Vojta Novák, Michael David Zeman, Tatyana Sablina a Dominik Linx. Naše pozvání přijala paní učitelka Alena Wolfová, která se s námi podělila o svůj příběh.

Do obecné školy jsem začala chodit v roce 1943. Chodily tam jen dívky. Bylo mnoho skutečností, které se mi ještě vybavují-začínalo to houkání sirén. Paní učitelka nás, které jsme bydlely blízko, pouštěla domů. Ostatní musely zůstat ve škole, odešly do krytu. Během vyhlášeného nebezpečí jsme často slyšeli hukot letadel, která se blížila. Často pouštěli stromečky, stříbrné, aby narušili jejich zaměřování. Zanedlouho jsme slyšeli na severu Čech bombardování. Byl tam vybudovaný chemický průmysl. Nemohu také zapomenout, když jsme s maminkou chodili nakupovat. Jídlo bylo na přiděl. Každý měsíc na každého občana (dospělého i dítě) jsme dostávali potravinové lístky. Bonbony dostávali děti-10 dkg na měsíc.

V kinech se promítaly německé filmy a zpravodajství, ve kterém bylo uváděno, jak německá armáda vyhrává. Také si vzpomínám jak k nám do školy (do velkého sálu) přišla návštěva německého inspektora. Musely jsme všechny vstát a nutili nás při takovýchto příležitostech zvednout ruce a pravou rukou hajlovat. Tentokrát jsem nemohla překonat odpor. Přikrčila jsem se a ruku nezvedla. Měla jsem štěstí, nevšimli si mě. Dalším zážitkem bylo potkávání německých důstojníků. Byli ubytováni v místních kasárnách. Dalším zlým člověkem byl „Rochlizar“, který vládl ve městě ve funkci jako dnešní starosta. Když došlo k atentátu na Heidricha, bylo i v našem městě provedeno velké prohledávání domů. Hledalo se kolo, na kterém jel jeden z mužů, který jel na dámském kole.

Také k nám přišel policajt. Procházel celý dům. Na půdě měla maminka dámské kolo. Začal na maminku křičet a chtěl vědět, co je to za kolo. Hrozně jsem se o maminku bála. Na konec to dopadlo dobře. Maminku nechal doma. Dalším zážitkem z této doby byl příběh o mém tatínkovi. Můj tatínek byl vrchním inspektorem na pracovišti československých drah. Také tam došlo k velmi napjaté situaci. Když byli někteří zaměstnanci odvezeni do koncentračního tábora, kde zemřeli, byla uspořádána sbírka na věnec, kterým chtěli spolupracovníci uctít jejich památku. Dozvěděli se to Němci, bylo zle. Chtěli vědět, kdo přispěl penězi na zakoupení. Nikdo se nepřiznal, nikdo nikoho neudal-nejmenoval. Proto všechny postavili do řady a každého čtvrtého odvezli do koncentračního tábora. Koncem druhé světové války se vrátili jen čtyři muži. Po velkých útrapách, které prožili, nebyli dlouho na živu, brzy zemřeli. Mého otce odvezli na výslech, tajně nám to přiběhl říct jeden ze zaměstnanců. Neumíte si představit, co jsme si s maminkou prožili. Nakonec otce pustili.

Také si vzpomínám, jak jsme například museli do oken vylepovat „V“ = vítězství. Když nastal konec druhé světové války, všichni byli šťastní. Lidé utíkali k hlavní silnici, od Berlína přijížděla Rudá armáda, lidé jim házeli květy šeříku a lidé plakali štěstím. Tanky a všichni ujížděli směrem na Prahu. Na poslední chvíli z kasáren utíkali Němci. Poslední z nich letěli letadlem, pustili bombu, která zničila několik domů blízko nás. Dokonce jsme našli na zahradě střepinu. Zanedlouho v naší ulici byli ubytovaní vězni, kteří se vraceli z koncentračních táborů. V naší ulici byly totiž střední školy, které toto ubytování umožňovaly. Bohužel se od nich začal šířit tyfus. Také moje maminka jím onemocněla a musela být hospitalizována v místní nemocnici, uzdravila se. Potom začala nová historie naší republiky.

Dnes je paní Wolfová oblíbenou učitelkou na naší škole. Po válce vystudovala gymnázium ukončené maturitou a později získala dálkovým studiem aprobaci učitelky prvního stupně. Dodnes vzpomíná na všechny ty chvíle, které prožila a je ráda, že měla možnost poznat venkov. Svůj příběh zakončila paní učitelka mottem: „Když se k moci dostanou zlí lidé, tak je zle.“